

LEDO BERNIUKAS

Kartą šiltą žiemą, gruodžio nakties tamsoje, prieš Kaušrą, miesto rožyne buvo rastas berniukas. Jis buvo apsirengęs tamsiai mėlyna pižama su žvaigždėmis. Blyški vaiko veido oda atrodė pilkšvai žydra ir spindėjo nuo snaigių. Jo plonų šviesių plaukų sruogos buvo virtusios pilkais varvekliais. Berniukas stovėjo užsimerkęs, jo veidas atrodė ramus. Vaiko pėdos buvo įkalintos ledo pagrinde.

Berniukas atrodė kaip statula. Jis buvo sustingęs į ledą.

– Negi tai įmanoma? – stebėjosi policijos pareigūnė, su siaubu žiūrėdama į bežadę figūrą ir galvodama apie savo vaikus, suguldytus lovose.

– Seržantas sako, kad prieš pusvalandį gautas pranešimas apie penkerių metų berniuko dingimą. Dingusiojo vardas Finas Albedo ir jo apibūdinimas atitinka šį vaiką. Neatitraukdama akių nuo berniuko veido, policininkė nusiėmė kepurę ir nervingai persibraukė pirštais plaukus.

– Daktare, atvyksta vaiko tėvai. Ką jiems pasakyti?

– Tiesą.

Gydytojas buvo įsisupęs į storą vilnonį palta, kurį jis visada apsilkdavo vėlyvų iškvietimų metu. Gydytojas atsitraukė nuo sustingusio į ledą berniuko.

– Galite jiems pasakyti, kad vaikas gyvas. Per stetoskopą girdžiu jo širdies plakimą. Širdis plaka labai lėtai, bet berniukas gyvas.

Gydytojas palingavo galvą, jo liūdname balse nuskaumbėjo nuostaba:

– Gyvenime nesu matęs nieko panašaus.

Žingsnių garsas privertė juos atsigrįžti.

Ponas ir ponia Albedo įbėgo į rožyną, laikydami už rankos vienuolikmetę mergaitę, rimtu veidu, ryžtu spindinčiomis gintaro spalvos akimis ir trumpai kirptais rudais plaukais. Mergaitė ant naktinių marškinių vilkėjo žieminį paltuką ir avėjo guminiais batais, bet buvo be kojinių.

Brolio išvaizda sukretė Bjanką, jai užėmė kvapą. Broliukas buvo toks nejudrus, visas mėlynas. Apsuptas mirgančių žvaigždžių ir apšviestas mėnesienos, jis atrodė bauginančiai gražus. Mergaitė paleido mamos ranką.

– Ar jis mirė? – sušnibždėjo Bjanka, viduje kylant siaubui.

– Na, neturėtum gąsdintis, – nuramino gydytojas.

Tačiau Bjanka prisiminė barnį su Finu prieš miegą.

Broliukas neleido jai pažiūrėti knygos, kurią buvo pasiėmęs iš bibliotekos, tada Bjanka supyko ir išvadino ją labiausiai erzinančiu jaunesniuoju broliu pasaulyje. Finas pravirko, o Bjanka neteko savitvardos ir pareiškė, kad jis elgiasi kaip mažvaikis ir kad ji norėtų turėti jaunesnę seserį. Dabar mergaitės galvoje šmėkščiojo žiaurūs jos žodžiai ir Fino ašaros. Ar broliukas pabėgo dėl jos?

– Kas tai padarė? – piktai paklausė Bjankos tėtis. – Tučtuojau sakykit, kas taip pasielgė su mano sūnumi!

– Pone, mes nežinome, – pareigūnė išsiėmė užrašų knygelę. – Žinome tik tiek, kad žmogus vardu Džekas Dežiemis išėjo vakare pasivaikščioti po parką ir rado jūsų sūnų... šitaip stovintį. – Ji mostelėjo ranka. – Ir pranešė apie tai vienam iš naktį budėjusių policininkų.

– Kaip įprasta, paguldėme sūnų į lovą su knyga... – Bjankos mamos balsas buvo laibas ir virpėjo, ji ištiesė ranką ir palietė ledinę Fino plaštaką. – Bet paskui radau jo kambario duris atlapas, o lovą tuščią! – Ji suspaudė lūpas, stengdamasi nepravirkti, ir užsikišo kaštoninius plaukus už ausies. – Jam tik penkeri.

– Kaip Finas čia atsidūrė? Štai šitaip... parke? – sunkiai suvokdamas, kas nutiko, Bjankos tėtis paklausė policijos pareigūnės.

Tėtis buvo praktiškas žmogus, mėgstantis spręsti problemas, bet neįmanoma išspręsti problemos nežinant, kokia ji. Pirmą kartą Bjanka pastebėjo, kad tėčio kaktose yra raukšlių ir jis atrodo pasenęs.

– Pone, mes nežinome. Nieko panašaus nebuvo nutikę. Tai labai... keista. – pareigūnė atsiprašydama gūžtelėjo pečiais. – Gydytojas sako, kad vaiko širdis vis dar plaka.

– Finas gyvas? – Bjankos tėčio balse suskambo menka viltis, visi sužiuro į gydytoją.

– Hm... na, taip, – atsargiai atsakė šis. – Berniuko širdis plaka.

– Tada privalome jį išlaisvinti! – Bjankos tėtis nusivilko paltą ir padavė mergaitės mamai, mostelėdamas, kad šioji apvilktų juo Finą. – Ar galime jį atitirpinti?

– Ak... èè... na, esant sunkiems nušalimams reikia saugotis raumenų ir kaulų pažeidimų. Nors man tai nepanašu į nušalimą. Èè... – gydytojas pasiglostė smakrą. – Tai labai neįprastas atvejis. Kol nežinome, kaip jis sušalo į ledą, tikrai nemanau, kad gera mintis bandyti judinti jūsų sūnų. Juk nenorime... netyčia jį sužaloti.

– Sušalę daiktai gali sutrupėti, – pasakė policijos pareigūnė, ir Bjankos mama aiktelėjo iš siaubo.

– Jums galvoj negerai? – atrėžė mergaitės tėtis, apkabindamas mamą, kuri nunarino galvą, jos pečiais

nusviro. – Atleisk. Aš pasielgiau neapgalvotai, turėjau omenyje, kad...

– Žinau, ką turėjai omenyje, – kūkčiojo Bjankos mama.

Atsitraukusi nuo tėvų, Bjanka ištiesė ranką ir palietė sustingusią brolio ranką. Šioji buvo šalta kaip akmuo. Pjedestalas buvo pakėlęs broliuką pusę metro virš žemės, todėl Finas tapo aukštesnis už Bjanką. Mergaitė pažvelgė į broliuko veidą ir mintimis grįžo į praeitą savaitę, kai išsimaudžiusi vonioje Finą vijosi laiptais, apsimesdama išalkusia pabaisa, trokštančia jį suėsti. Tada jis buvo toks šiltas ir rausvas, kai jiedu kartu juokdamiesi nuvirto Fino kambarį ant kilimo.

– Finai, iš tiesų aš nenoriu sesers, – skaudančia širdimi sušnibždėjo ji. – Bjauriai pasielgiau tai pasakiusi. Man labai gaila. Aš tikrai labai gailiuosi. Tu nesi mažvaikis. Tu geriausias brolis pasaulyje.

Tyla.

– Ką turėtume daryti? – paklausė Bjankos tėtis, jo balse skambėjo neviltis ir bejėgiškumas. – Pasakykite mums. Prašau.

– Padėtis nepaprasta, – pareigūnė palingavo galvą. – Prieš trejus metus viena mergaitė įlūžo ežero lede, bet šitai... Čia visai kas kita.

– Kažkas tai padarė, – pasakė Bjanka, ir suaugusieji pasuko galvas.

Policijos pareigūnė sumirksėjo, ji atrodė nustebusi, lyg būtų pamiršusi, kad Bjanka irgi yra šalia.

– Finas nesusalo į ledą pats. Kažkas jį užšaldė! – Bjanka nužvelgė rožyną. Naktį jis atrodė kitaip. Ne toks svetingas. – Kodėl jūs neieškote įkalčių?

Bjanka pastebėjo kelis smalsuolius, pro gyvatvorės plyšį spoksančius į jos brolių. Susiglaudusi porelė atrodė, lyg būtų pakeliui namo iš vakarėlio. Už jų stovėjo aukštas vyriškis ilgu juodu paltu, tamsiais akiniais ir su cilindru. Jis stebėjo Bjanką. Mergaitė niūriai į jį dėbtelėjo, o tada nukreipė piktą žvilgsnį į pareigūnę.

– Jūs turėtumėte apklausti žmones, ieškoti įkalčių ir aptikti pėdsakus! Tai, kas atsitiko Finui, yra nusikaltimas. Ką pasakė tas ponas Dežiemis? Ar jūs jį sulaukėte?

– Nei pasivaikščiojimas vakare, nei pranešimas policijai apie įvykį nėra nusikaltimas, – policijos pareigūnė palingavo galvą.

Bjankai toptelėjo, kad Fino sustingdymas galbūt taip pat nėra nusikaltimas. Ar gali būti nusikaltimas tai, ko niekada anksčiau nėra nutikę?

– Nesijaudink dėl savo mažojo broliuko, – policijos pareigūnės lūpos išsitempė į dirbtinę šypseną.

Bjanka suprato, kad tai viena iš tų šypsenų, kurias nutaiso suaugusieji norėdami, jog vaikai liautųsi uždavinėję nepatogius klausimus.

– Dėl jo darome viską, kas įmanoma.

Bjanka dėbtelėjo į policininkę. Jei policija nesiruošia tinkamai ištirti šio įvykio, ji pati tai padarys.

Mergaitė atsargiai ropojo aplink ledo pjedestalą, tyrinėdama jį. Jis buvo skaidrus, mėnesiena apšvieta pagrindo prispausta žolė.

– Na, ledas neišaugo iš žemės ir nesugavo tavęs kaip jautrusis musėkautas, – sumurmėjo Bjanka Finui. – Jei taip būtų nutikę, po juo nesimatytų žolės.

Aplink pjedestalą buvo pabirę stambūs krušos ledukai. Bjanka pakėlė vieną ir pasukiojo suspaudusi nykščiu ir smiliumi. Kiauras savaitės oras buvo drėgnas ir šiltas. Dar net nebuvo šerkšno. Iš kur atsirado kruša ir ledas?

Nekreipdama dėmesio į svilinantį šaltį, Bjanka perbraukė rankomis per pjedestalo paviršių. Užpakalinė dalis ir šonai buvo lygūs, bet priekyje buvo įdubimų. Bjankos pirštai juos ištyrė.

– Žodžiai! – aiktelėjo ji ir prikišo nosį arčiau ledo.

Ji perskaitė išraižytas pasvirusias didžiąsias raides:

TAMSIOS DIENOS EINA VIS ŠILTYN.

ŽIEMAI TENKA SLĖPTIS.

LEDAS VIRSTA VANDENIU,

NUO SAULĖS NĖR KUR DĖTIS.

METŲ LAIKAMS KEIČIANTIS,

KAŽIN KO REIKIA GRIEBTIS.

BET JEI PADĖS VAIKAI,

ŽIEMA GYVENS AMŽINAI.

– Mama! Tėti! Žiūrėkit! – sušuko Bjanka. – Čia kai kas parašyta! Kaip manote, ką tai reiškia?

Tėvai, pareigūnė ir gydytojas – visi susibūrė pažiūrėti. Suaugusieji skaitė žodžius, apimti nepasitikėjimo ir nemalonaus jausmo.

– Ar tai kažkieno bjaurus pokštas? – Bjankos tėtis kone užspringo užduodamas klausimą, jis buvo labai supykęs.

Policijos pareigūnė ir gydytojas palingavo galvas, nedrįsdami atsakyti.

Bjankai eileraštis pasirodė beprasmis, bet ji pagalvojo, kad tikriausiai tai užuomina.

– Finai, aš išsiaiškinsiu, kas su tavimi taip pasielgė, – sušnibždėjo ji, žvelgdama į broliuką. – Pažadu. Aš tave išgelbėsiu.